

Atenció: Calen 20.000 voluntaris (com a mínim)

written by Joan Fonollosa | 8 de novembre de 2017

Sembla que, per fi, a la cinquena anirà la vençuda: vam votar per la independència a les consultes populars, hi vam tornar al 9-N, vam fer “el vot de la nostra vida” o “ens vam governar” el 27-S, ens van partir la cara –a alguns literalment– per fer-ho l’1-0 i ara, per fi, sembla que va de veres el 21-D.

Davant d’aquesta eventualitat hi ha tres qüestions fonamentals:

Primera: Respondrà la gent altre cop?

Segona: Acceptarà l’Estat espanyol un resultat afirmatiu?

I tercera: Hi haurà tupinada?

Dono per fet que la resposta a la primera pregunta és que sí: Fa massa temps que estem mobilitzats per fallar ara que ja s’albira el final. Només un avís per a l’univers Colau/Comuns/Podemos i companyia: s’ha acabat l’ambigüitat; això és el referèndum legal i acordat i tot el que no sigui un Sí clar serà comptat com un No.

Pel que fa a la segona... bé, això mereixeria un altre article.

I anem a la tercera pregunta, que és el motiu d’aquest article. A parer meu, la resposta és que sí, o almenys ho intentaran. Hi ha massa en joc, i és la batalla definitiva: és imperatiu per a tots dos bàndols que el resultat sigui favorable i ja sabem que fer trapes, saltar la llei, mentir descaradament i tot el que calgui no ha estat mai cap problema per a ells.

I la veritat és que ho tenen relativament fàcil: amb unes juntes electorals controlades i la història que ha sortit els darrers dies entre el PP i Indra, l’empresa encarregada de la

infraestructura informàtica de l'escrutini, hauria de ser poc més que bufar i fer ampolles. A no ser que...

A no ser que hi hagi un escrutini paral·lel incontestable. I per això calen voluntaris que controlin tots i cadascun dels passos, des del minut zero fins al final.

Cal que a totes i cadascuna de les meses electorals de Catalunya hi hagi algú que estigui al peu del canó en cada moment: no es pot perdre de vista l'urna ni un segon, s'han de vigilar les piles de paperetes i s'ha de participar activament en el recompte, estant a l'aguait de les trampes que amb tota probabilitat intentaran i els obstacles que amb seguretat posaran els interventors i apoderats del trio PPSOEC's. El recompte és un punt especialment delicat: és tard, la gent està cansada, i vol marxar cap a casa i, per a algú amb ganes de fer trampa, és més fàcil del que sembla passar les paperetes d'una pila a l'altra si els altres baden.

Un cop fet el recompte de la mesa, cal recollir una còpia de l'acta de cadascuna de les meses, sense excepció, i portar-les al lloc indicat per la candidatura. Un cop allí, la feina ja és més fàcil: algú ha d'entrar les dades en un full de càlcul i ja està. Si tot és correcte, els resultats han de quadrar amb els oficials. Després encara queda el debat dels vots nuls i altres qüestions més tècniques que ja són feina per als especialistes que sens dubte hi haurà.

Tot això és una feinada enorme i normalment no es fa o no es fa del tot perquè hom confia en l'escrutini oficial. Però ara no és el cas: hem de comptar que hi haurà o almenys hi pot haver tupinada en qualsevol dels passos i cal vigilar-los tots pas a pas.

En teoria, els interventors de cada candidatura són els encarregats de controlar les meses electorals; però –ho sé per experiència– és una feina molt dura si es vol fer bé, i ara s'ha de fer més bé que mai: cal ser al col·legi abans de les

vuit, no es pot perdre l'urna de vista en tot el dia, cal estar molt atent durant el recompte i finalment cal portar les actes al centre de recompte de la candidatura, cosa que vol dir que en el millor dels casos acabaràs la feina cap a quarts de deu del vespre i si hi ha problemes amb el recompte, fàcilment se't poden fer les onze de la nit o més. Tot plegat, un mínim de catorze hores de feina sense poder gairebé (i en aquest cas literalment) ni anar al lavabo, amb l'afegit que la feina més delicada és just al final. Poca gent té la motivació i la resistència física necessàries.

Per això crec millor la figura de l'apoderat, que no està lligat a una sola mesa sinó que es pot moure lliurement per diferents col·legis, i per tant pot estar a més d'un lloc. Com que en aquest cas cal garantir un control mil·limètric durant tot el dia, vol dir que calen un mínim de dues persones per mesa perquè puguin fer torns. I amb més de 8.000 meses electorals a tot Catalunya, vol dir un mínim de 20.000 apoderats. L'ANC i Òmnium tenen capacitat sobrada per organitzar-ho, per no parlar de l'estructura electoral habitual dels partits.

Si ens acaben fent aquest gol, que no sigui en pròpia porta.